

Nr 267.

Av herr **Kant**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 3 med förslag till lag om rätt till litterära och musikaliska verk m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 3 till innevarande års riksdag har jämte andra lagförslag, till riksdagen överlämnats förslag till lag om rätt till litterära och musikaliska verk.

Den ledande principen i detta lagförslag torde kunna sägas vara den att bättre och fullständigare än nu gällande lagstiftning i ämnet trygga auktors äganderätt till sitt verk. Ett betänkligt avsteg från denna princip synes dock hava insmugit sig i § 12 st. 3, som i förslaget erhållit följande lydelse:

»Sånger och dansmusik må utan tonsättarens tillstånd offentligen utföras, där verken förut äro utgivna.»

Då man betänker, att begreppet »sånger» måste anses i sig innefatta sådana konstformer som oratoriearian och balladen, ja till och med symfonimusik med soli och kör, ligger enligt min mening i öppen dag, att upphovsmannen till dylika musikaliska verk bör äga rätt att kräva samma skydd i avseende å det offentliga utförandet av det av honom komponerade verket som den, vilken tillkommer andra auktorer. Det enda undantag, som jag för min del härvidlag skulle vilja göra från den allmänna principen, vore det att utan särskilt tillstånd medgiva det offentliga utförandet av körer och kvartetter à capella, detta till förmån för sådana sammanslutningar som länssångarförbund och hembygds-körer, vilka med hänsyn till sin karaktär och stora sociala uppgift böra på allt sätt stödjas och uppmuntras.

Vad därefter angår dansmusik, så kan detta ord lika väl som ordet **sång** bliva föremål för vitt skilda tolkningar. Icke sällan förekommer nu

för tiden, att som dansmusik obehörigt användas sådana verk som Chopins valser, »Valse triste» av Sibelius, Teresa Carenos »Mi Teresita» m. m., m. m., ett oting, som icke borde tolereras. Men använt som beledsagning av sällskapsdans kan verket dock rubriceras som dansmusik, vilket givetvis dock icke kan vara lagstiftarens mening. Vidare må i detta sammanhang erinras, att under senare år vuxit fram en konstart, som benämnes plastisk dans, därvid musik i uppvisningssyfte omsättes i plastisk och mimisk och vartill snart sagt alla kompositioner, däribland även symfonier och sonater, tagas i anspråk. Sådant som detta bör naturligtvis icke utan tonsättarens tillstånd få förekomma. Däremot torde icke någon berättigad invändning kunna göras emot att dansmusik, som utgivits uteslutande i syfte att tjäna som beledsagning av sällskapsdans till blott förströelse, offentligen utföres utan särskilt tillstånd av tonsättaren.

På grund av vad sålunda anförts, får jag hemställa,

att riksdagen för sin del ville besluta att § 12 st. 3 i lagen om rätt till litterära och musikaliska verk måtte erhålla följande lydelse: »Sånger för kör eller kvartett, som ej beledsagas av accompagnement, må utan tonsättarens tillstånd offentligen utföras, där verken förut äro utgivna; så ock dansmusik, där verket förut är utgivet i uppenbart syfte att tjäna som musik till sällskapsdans.»

Stockholm den 23 januari 1919.

Walter Kant.